

dan werkt het verwarrend, dat men dezen stijl ook in andere provincies aantreft, waarheen ze door z.g. „mitimaes” (kolonisten) moeten zijn overgebracht. Echter liet de Inca ook wel handswerklieden uit andere districten overkomen om de hof-kunstenaars in Cuzco te onderrichten, hetgeen niet weinig verwarrend op den stijl gewerkt heeft. Toch kan men nog wel enkele kenmerken vaststellen.

De grootte is zeer uiteenlopend; men treft potjes van een paar duim doorsnede, doch ook vazen van meer dan $2\frac{1}{2}$ voet hoogte. Het aardewerk is rood, soms met een witte laag bedekt en de figuren zijn rood en zwart. De kleur treedt echter niet op den voorgrond, het geheel maakt een zeer voornamen indruk. De amphoren, die tot dit type behooren zijn zeer schoon van vorm en rustig van ornament. Zij doen aan Grieksche vazen denken. Zooals trouwens meer van het Peruaansch aardewerk. Men treft hierbij ook dierfiguren aan, die streng gestyleerd, tot randen verwerkt zijn. Bijna steeds hebben deze vazen kleine ooren, want om de grootere soorten te transporteren werden deze met een koord op den rug van den drager bevestigd. Van Quito in Ecuador tot Copriapo in Chili treft men dit vaatwerk aan. Nog een type hoort er toe, namelijk een kruik of kan op een voetstuk en voorzien van een deksel. Deze zijn dan meestal onversierd. Er zijn echter zeer sierlijke schotels, met vlinders en bloemen versierd, die ook aan Inca-invloed worden toegeschreven.

Van een archeologisch zoowel als van een artisitiek standpunt is de Peruaansche pottbakkerskunst van het grootste belang. De korte samenvatting hierboven moge voldoende zijn om een oppervlakkigen indruk te geven van deze hoogstaande techniek.

